

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 137/07-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. augusta 2007 predbežne prerokoval sťažnosť E. K., K., zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 Co 236/05-174 zo 7. decembra 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. K. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. marca 2006 osobne do podateľne doručená sťažnosť E. K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru postupom a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 236/05-174 zo 7. decembra 2005.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľke ako žalovanej bol doručený platobný rozkaz Okresného súdu Košice - okolie sp. zn. Ro 17716/97 z 5. novembra 1997. Sťažovateľka reagovala na tento platobný rozkaz v zákonnej lehote 9. decembra 1997 podaním, ktoré síce nebolo označené ako odpor, ale boli v ňom rozsiahlo a podrobne opísané skutočnosti v prospech záveru, že uplatnený nárok je nedôvodný a že sťažovateľka nič nedlhuje. Sťažovateľka zároveň žiadala, aby bola vec riadne prerokovaná. Napriek uvedenému podaniu však Okresný súd Košice - okolie považoval platobný rozkaz za právoplatný a vykonateľný, na základe čoho boli voči sťažovateľke vedené dve exekúcie, a to pod sp. zn. 17 Er 316/01 a sp. zn. 1 Er 768/02. Sťažovateľka sa v týchto exekučných konaniach márne bránila tvrdením, že exekučný titul (platobný rozkaz) nie je v dôsledku podaného odporu právoplatný. Okresný súd Košice - okolie listom sp. zn. 16 C 651/97 z 10. mája 2004 sťažovateľke aj formálne oznámil, že jej podanie z 9. decembra 1997 vzhľadom na jeho obsah nie je možné považovať za odpor proti platobnému rozkazu. Napriek tomu bol povolený odklad exekúcií uzneseniami zo 17. decembra 2003 až do odstránenia procesných chýb. Uzneseniami Okresného súdu Košice - okolie č. k. 16 C 651/1997-19 z 24. mája 2004 a č. k. 16 C 651/1997-21 z 19. júla 2004 v rámci odstraňovania procesných chýb bol okrem iného opravený aj dátum vydania platobného rozkazu. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľka podala odvolanie. Uznesením krajského súdu sp. zn. 11 Co 251/04 z 25. februára 2005 bolo opravné uznesenie zrušené s odôvodnením, že podanie sťažovateľky z 9. decembra 1997 treba považovať za včas podaný odôvodnený odpor proti platobnému rozkazu č. k. Ro 17716/97-6 z 5. novembra 1997. Keďže včas podaný odôvodnený odpor má za následok, že sa platobný rozkaz zo zákona zrušuje, treba opravu dátumu na platobnom rozkaze považovať za bezpredmetnú, pretože platobný rozkaz od 9. decembra 1997 už neexistoval. Počas siedmich rokov, ktoré uplynuli od vydania platobného rozkazu,

do uznesenia krajského súdu z 25. februára 2005 sťažovateľka prežívala extrémny stres, bola vystavená depresívnym stavom, psychickému napätiu, strachu a nespavosti. V rámci začatých exekučných konaní boli vykonané úkony smerujúce k predaju rodinného domu. U sťažovateľky vznikli zdravotné problémy, pričom sedem rokov žila v obavách z budúcnosti, zúfalo sa snažiac dovolať sa pravdy a spravodlivosti.

Na uvedenom skutkovom základe podala sťažovateľka proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, žalobu o zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 1 500 000 Sk. Žalobou sa domáhala odškodnenia tej nemajetkovej ujmy, ktorú utrpela za sedem rokov neistoty v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Košice - okolie. Rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 C 98/04 z 26. mája 2005 bola žaloba sťažovateľky zamietnutá. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že bol preukázaný nesprávny úradný postup Okresného súdu Košice - okolie, ale týmto konaním nebola sťažovateľke spôsobená skutočná škoda. Okresný súd nárok sťažovateľky posúdil podľa ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon o zodpovednosti štátu“) a z toho vyvodil, že vzhľadom na absenciu definície pojmu škody v tomto zákone je potrebné aplikovať príslušné ustanovenia všeobecnej úpravy a škodu chápať ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného. Keďže sťažovateľka sa domáhala náhrady nemajetkovej ujmy, nebolo možné jej žalobe vyhovieť. Sťažovateľka podala proti rozsudku okresného súdu odvolanie. Rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 236/05-174 zo 7. decembra 2005 bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Krajský súd sa stotožnil s právnym názorom okresného súdu, že škodou je majetková škoda a v niektorých osobitných prípadoch možno za škodu považovať i ujmu vzniknutú pôsobením na telesnú a psychickú integritu poškodeného, ale to len v tom prípade, keď to zákon výslovne ustanovuje. Podľa názoru krajského súdu zákon umožňuje považovať za takúto škodu len škodu na zdraví, a to pri bolestiach a sťažení spoločenského uplatnenia. Nemajetková ujma nie je škodou, a to najmä s poukazom na ustanovenie § 442 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého pri škode spôsobenej niektorým trestným činom korupcie sa uhrádza aj nemajetková ujma v peniazoch. Z tohto ustanovenia vyplýva, že ak by bolo možné za skutočnú škodu považovať aj nemajetkovú

ujmu oceniteľnú v peniazoch, tak by ustanovenie § 442 ods. 2 Občianskeho zákonníka bolo nadbytočné.

Podľa sťažovateľky rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu jej označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru. Ani v konaní vedenom okresným súdom, ale ani pred krajským súdom sa nespochybňovalo, že sťažovateľka utrpela nemateriálnu ujmu spočívajúcu vo výraznom ochromení jej súkromného a rodinného života, v zhoršení jej zdravotného stavu a predovšetkým v nepretržitých obavách a úzkosti pred nezákonnými zásahmi proti nej zo strany orgánov verejnej moci, ktoré mali svoj pôvod v nesprávnom úradnom postupe Okresného súdu Košice - okolie. Žaloba sťažovateľky po jej doplnení spĺňala všetky náležitosti v zmysle § 71 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Právne posúdenie uplatneného nároku nie je obligatórnou časťou žaloby. Všeobecný súd ani nie je právnym posúdením uvedeným v žalobe viazaný. Žaloba bola zamietnutá preto, že v dôsledku nesprávneho úradného postupu nemožno priznať náhradu nemajetkovej ujmy. Všeobecné súdy sa však žiadnym spôsobom nevyrovnali so skutočnosťou, či sťažovateľkou uplatnený nárok nevyplýva z iných ustanovení občianskoprávných predpisov, a to predovšetkým z ustanovenia § 13 a nasl. Občianskeho zákonníka. Stalo sa tak napriek tomu, že zo skutkových okolností tvrdených sťažovateľkou nesporne vyplývalo, že sa domáha náhrady nemajetkovej ujmy za zásah do práva na ochranu osobnosti. Sťažovateľka jasne uviedla, že v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Košice - okolie bol drasticky narušený jej súkromný život. Napriek tomu však nedošlo k posúdeniu uplatneného nároku v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka. Je pravdou, že zákon o zodpovednosti štátu neobsahuje zmienku o náhrade nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom orgánov štátu. Táto skutočnosť však nevylučuje zodpovednosť štátu za spôsobenie nemajetkovej ujmy. Ak krajský súd rozlišuje medzi škodou a nemajetkovou ujmou, potom z jeho výkladu vyplýva, že zákon o zodpovednosti štátu upravuje postup len pri vzniku „škody“ v dôsledku nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu, neupravuje však postup pri zásahu do práva na ochranu osobnosti v dôsledku takéhoto nesprávneho úradného postupu. Ak takýto postup nie je v zákone o zodpovednosti štátu upravený, neznamená to, že si sťažovateľka nemôže uplatniť náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej zásahom

do svojho práva na ochranu osobnosti v konaní podľa ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Pri stotožnení sa so závermi všeobecných súdov by bolo totiž možné dospieť aj k záveru, že až do 1. júla 2004, keď nadobudol účinnosť zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, nemala sťažovateľka k dispozícii účinný prostriedok nápravy podľa slovenského práva. Účinným prostriedkom nápravy je pritom potrebné rozumieť taký prostriedok, ktorý nielenže zabráni v ďalšom porušovaní práv, ale umožní poškodenej osobe dosiahnuť aj satisfakciu vrátane náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Krajský súd zamietnutím žaloby aplikoval právny predpis spôsobom, ktorý nie je zlučiteľný s označenými základnými právami sťažovateľky.

Sťažovateľka požaduje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 5 Co 236/05 s tým, aby bol rozsudok krajského súdu sp. zn. 5 Co 236/05 zo 7. decembra 2005 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie a aby bolo krajskému súdu zakázané pokračovať v porušovaní označených základných práv sťažovateľky. Sťažovateľka požaduje aj priznanie finančného zadostučinenia v sume 100 000 Sk a náhrady trov konania.

2. Z rozsudku okresného súdu č. k. 11 C 98/04-119 z 26. mája 2005 vyplýva, že žaloba sťažovateľky o zaplatenie 1 500 000 Sk bola zamietnutá. Podľa názoru okresného súdu z uznesenia krajského súdu sp. zn. 11 Co 251/04 z 25. februára 2005 je nepochybné, že Okresný súd Košice - okolie sa v konaní vedenom pod sp. zn. Ro 17716/97 dopustil procesných chýb, pretože podanie sťažovateľky bolo potrebné považovať za včas podaný odôvodnený odpor proti platobnému rozkazu z 5. novembra 1997, a preto na tomto platobnom rozkaze nebolo možné vyznačiť právoplatnosť. Aj keď bolo preukázané, že sa Okresný súd Košice - okolie dopustil nesprávneho úradného postupu, napriek tomu nebola týmto konaním sťažovateľke spôsobená skutočná škoda. Keďže zákon o zodpovednosti štátu bližšie nedefinuje pojem škody a ani neupravuje rozsah jej náhrady, je potrebné aplikovať príslušné ustanovenia všeobecnej úpravy (§ 442 Občianskeho zákonníka) a škodu chápať vo všeobecnosti ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére

poškodeného, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Sťažovateľka sa svojou žalobou domáhala náhrady škody za nemajetkovú ujmu, ktorá jej bola spôsobená postupom Okresného súdu Košice - okolie, pričom táto ujma spočívala v narušení jej psychického a zdravotného stavu, a teda aj v znížení schopnosti nájsť si zamestnanie. Keďže v zmysle uvedených skutočností štát nezodpovedá za nemajetkovú ujmu, žaloba musela byť zamietnutá.

3. Z rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 236/05-174 zo 7. decembra 2005 vyplýva, že bol potvrdený rozsudok okresného súdu. Podľa názoru krajského súdu škoda (ako kategória občianskeho práva) sa v ustálenej súdnej praxi chápe ako ujma, ktorá nastala (prejavuje sa) v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t. j. peniazmi a je (ak nedochádza k naturálnej reštitúcii) napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňazí, pričom skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré by bolo treba vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predchádzajúceho stavu. Z takto vymedzeného a chápaného pojmu škody, resp. skutočnej škody vyplýva, že za škodu, resp. skutočnú škodu nemožno považovať aj ujmu vzniknutú pôsobením na telesnú a psychickú integritu poškodeného, s výnimkou prípadov, kedy možno podľa výslovného ustanovenia zákona poskytnúť i tzv. materiálnu satisfakciu (peňažné zadosťučinenie). Takto podľa § 444 Občianskeho zákonníka pri škode na zdraví sa jednorazovo odškodňujú bolesti poškodeného a sťaženie jeho spoločenského uplatnenia. Podľa § 13 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka má fyzická osoba právo domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo zadosťučinenie dostačujúce najmä pre to, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Napokon podľa § 442 ods. 2 Občianskeho zákonníka pri škode spôsobenej niektorým trestným činom korupcie sa uhrádza aj nemajetková ujma v peniazoch. Najmä toto posledné ustanovenie je dostatočným argumentom pre záver, že za škodu, resp. skutočnú škodu nemožno považovať aj nemajetkovú ujmu oceníteľnú peniazmi, lebo ak by to tak bolo, potom by ustanovenie § 442 ods. 2 Občianskeho zákonníka bolo

nadbytočné, keďže nemajetkovú ujmu v peniazoch by bolo možné uhrádzať už podľa § 442 ods. 1.

4. Z uznesenia ústavného súdu č. k. III. ÚS 193/02-32 z 11. decembra 2002 vyplýva, že sťažnosť sťažovateľky na porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj na porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Košice - okolie v konaní vedenom pod sp. zn. Ro 17716/97 bola odmietnutá ako oneskorene podaná. Sťažovateľka požadovala okrem vyslovenia porušenia označených práv aj prikázať Okresnému súdu Košice - okolie konať vo veci bez prietahov a zaviazať ho zaplatiť finančné zadosťučinenie v sume 300 000 Sk. Podľa názoru ústavného súdu sa sťažovateľka dozvedela o skutočnostiach, v ktorých vidí zásah do svojich základných práv 3. marca 2001, keď jej bolo doručené upovedomenie súdneho exekútora o začatí exekúcie pre vymoženie pohľadávky na základe platobného rozkazu sp. zn. Ro 17716/97 z 5. novembra 1997. Keďže sa ústavnej ochrany domáhala až 7. augusta 2002, sťažnosť bolo treba považovať za oneskorene podanú.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v zásade každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Sťažovateľka vytyka krajskému súdu, že sa nezaoberal možnosťou odlišného právneho posúdenia veci, a zastáva názor, že ak zákon o zodpovednosti štátu neumožňuje priznanie finančného zadosťučinenia za nemajetkovú ujmu takej povahy, akú utrpela, bolo povinnosťou krajského súdu skúmať opodstatnenosť uplatneného nároku na základe ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, teda z titulu ochrany osobnosti. Tento titul totiž umožňuje priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v prípade splnenia podmienok vyplývajúcich z ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľka zásadné právne závery vyplývajúce z rozsudku krajského súdu vôbec nespochybňuje. Aj ona totiž súhlasí s krajským súdom v tom, že nebolo možné vyhovieť uplatnenému nároku na základe zákona o zodpovednosti štátu, pretože tento zákon neumožňuje náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pokiaľ nejde o ujmu na zdraví. Krajskému súdu vytyka, že sa nezaoberal možnosťou odlišného právneho posúdenia veci, teda nie na základe zákona o zodpovednosti štátu, ale na základe Občianskeho zákonníka.

V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky ústavný súd poukazuje predovšetkým na tú zásadnú skutočnosť, že podľa všeobecných ustanovení občianskeho hmotného práva je otázka zodpovednosti za škodu (vrátane zodpovednosti za nemajetkovú ujmu) konštituovaná tak, že za škodu, resp. za ujmu zodpovedá ten, kto ju spôsobil, pričom v prípade škody, resp. ujmy spôsobenej právnickou osobou ide o činnosť tých fyzických osôb, ktoré právnická osoba na túto činnosť použila (§ 420, ako aj § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka). Platí teda zásada, že subjekt práva zodpovedá za škodu, resp. ujmu, ktorú spôsobil. Z tejto zásady existujú viaceré výnimky. Ide napríklad o škodu spôsobenú osobami, ktoré nemôžu posúdiť následky svojho konania, v prípade ktorých nie sú za škodu zodpovedné tieto osoby, ale tí, ktorí zanedbali povinnosť náležitého dohľadu nad nimi (§ 422 Občianskeho zákonníka). Ďalšou výnimkou je napríklad zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, lebo za túto škodu zodpovedá prevádzateľ motorového vozidla, aj keď on sám škodu nespôsobil (§ 427 Občianskeho zákonníka). Tieto výnimky možno definovať ako prípady, v ktorých zákon zakotvuje zodpovednosť za škodu spôsobenú niekým iným ako zodpovedným subjektom.

Treba ďalej uviesť, že aj zákon o zodpovednosti štátu patrí medzi výnimky zo všeobecnej zásady, podľa ktorej subjekt práva zodpovedá za škodu, resp. ujmu, ktorú spôsobil. Tento zákon totiž v ustanovení § 1 ods. 1 zakotvuje, že za škodu spôsobenú niektorým štátnym orgánom nezodpovedá štátny orgán, ale sám štát. Pritom je zrejmé, že štátny orgán a štát sú odlišnými subjektami práva, teda odlišnými právnickými osobami. Znamená to, že bez ohľadu na skutočnosť, ktorý štátny orgán škodu spôsobil, zodpovedným (vecne pasívne legitimovaným) je štát. Túto výnimku zo zásady o zodpovednosti za škodu však možno uplatniť len v medziach pôsobnosti zákona o zodpovednosti štátu, teda iba na prípady, v ktorých vznikla škoda v zmysle jej definície uvedenej v rozsudku krajského súdu. Preto pokiaľ by sa žaloba sťažovateľky mala právne posúdiť podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka (ako to žiada sťažovateľka), podľa všetkého by žaloba smerujúca proti štátu musela byť zamietnutá pre nedostatok jeho vecnej pasívnej legitímácie.

S poukazom na dôvody uvedené v rozsudku krajského súdu, ako aj na vyššie uvedené úvahy ústavného súdu nemožno v nijakom prípade hodnotiť rozsudok krajského súdu ako arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2007